

XUT!

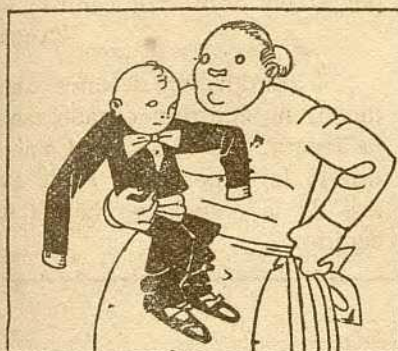

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

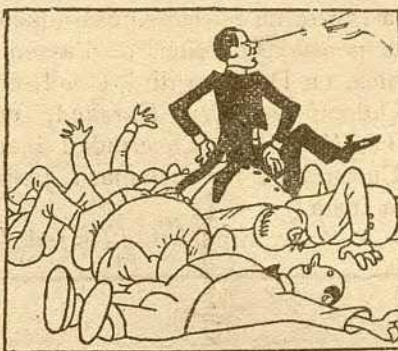
BARCELONA, 3 SETEMBRE 1924
ANY III — NUM. 95

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

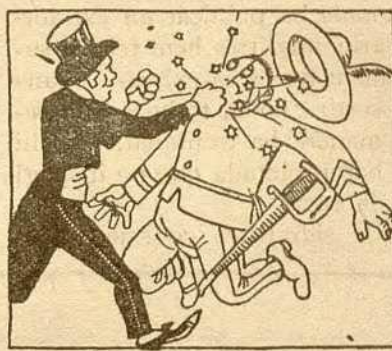
Ai, què'm passa! Ai què tinc!
Aquí va l'auca sincera
del "caballero del ring"

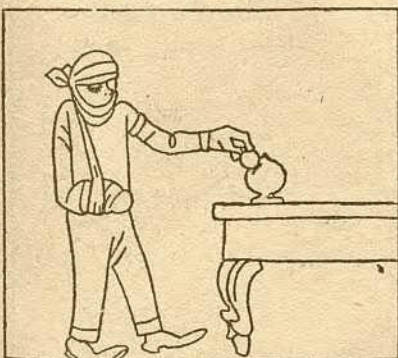
Nació en Cuba; (cómo no!)
i por vestirlo de frac
le llamaron frac-masó.

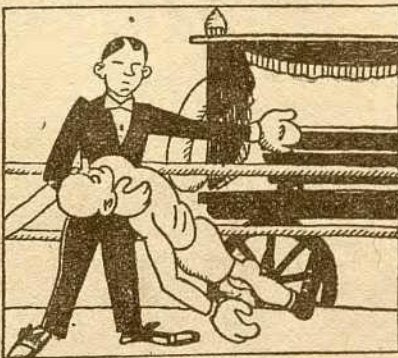
Por un «quítame esas pajas»
fabricaba cien difuntos
para otras tantas mortajas.

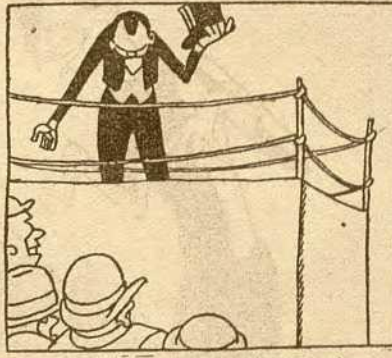
Peló un guardia, i no es macana,
tan sólo porque al pasar
le dijo: Adiós tartana!

Boxeó por afición,
mas si le daban un duro
lo guardaba en un rincón.

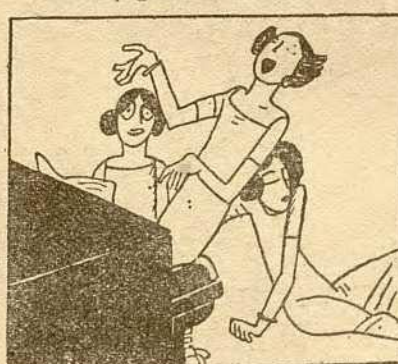
Mas era tan «caballero»
que al tumbar al adversario
él le pagaba el entierro.

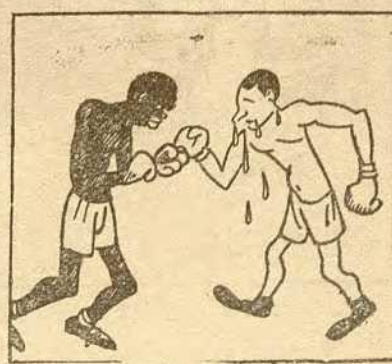
Subió al «ring» hecho un primor
i el público creyó que era
un prestidigitador.

Y al Parque cuando lo vieron
tan gallardo i calavera
las fieras se estremecieron.

Por él murieron dementes
aun sin verlo combatir
las bellezas más salientes.

Después de tanto boato,
el terrible Abd-el-Kebir
le hizo pasar un mal rato.

15 CENTS.

Opinions davant de la catàstrofe

Barcelona està apesurada. No hi ha cap ciutadà, sigui ric sigui pobre, sigui bru sigui ros, sigui «ecuánime» sigui feréstec o sigui sensible, que no s'hagi escruxit al sapiguer la pèrdua irreparable d'en Sami i la pèrdua temporal d'en Piera.

Els diaris han publicat pàgines senceres dedicades al tema palpitant; *El Baül Deportivo* ha remogut les fibres sensibles dels aficionats impressionables; *La Cornada* ha publicat un extraordinari; nosaltres hem fet un suplement que s'ha exhaurit abans de sortir; en fi, tothom a la seva manera ha trontollat, i no hi ha hagut ciutadà que no hi hagi dit la seva.

Els sidralistes conscients, fi-

dels complidors dels compromisos contrets, ens reunirem el diumenge al matí, per acordar el règim «mandanguero» a què subjectaríem aquest número. Fou opinió de tots que el millor era anar a trobar a les figures més caracteritzades del futbol i demanà'ls-hi el seu parer per escrit. Pensada original i senzilla que permet reposar mentre els sollicitats escriuen.

Quan el Mosso encarregat de la cacera de puces exposà aquesta pensada al criteri de l'assemblea, en Dova va dir: *Uva!*, en Quicoff va dir: *Eureka!*, en Taujà va dir: *Encertada!* i en Cuscunilles va exclamar: *Justa la fusta!*

Als cinc minuts tots els redac-

tors corrien cada u pel seu costat i a l'hora de dinar comptàvem amb més de cinquanta respostes que per falta d'espai no podrem inserir, i publicarem solament les que a judici de la Redacció tinguin més interès.

«Es tracta senzillament d'un atropell. Això a mi no m'ho haurien fet. No obstant, les portes de l'«Espanol» estan obertes i els braços de tots els socis també, per si en Sami vol venir-hi.»

ZAMORA

«Si fueran tan decanos como dicen, no habrían obrado tan a la ligera. Esto en el «Català», donde la experiencia es la madre de la ciencia no habría sucedido.

RESOLUCIO EXTREMA

—Un suïcidi...?!?!

Quieren ustedes una prueba más palpable de que nosotros somos más decanos que ellos?»

PERIS

«S'impesa a corre-cuita la sindicació forçosa de tots els jugadors. No hi ha dret a castigar un jugador perquè no acati els manaments d'una directiva. Cal recordar que estem al segle xx.»

PLANAS

«Vaya, a mi no m'expliquin res. Waya-ways. Tots els, vaya, de la Penya Esquerra, ways, aniran, dic, vaya a l'infern, Waya-ways.»

GAMPER

«Si quan varen demanar la primera pesseta els haguessin do-

nat un ral, avui encara s'accontentarien amb una pesseta.»

SÉNECA

(Foli 53, Tomo II, Capítol III, apartat 67.—
Telèfon 639 G.)

«No ho hauria dit mai. Si jo aixequés el cap, em moriria de vergonya.»

NOGA

«A nosaltres tant se'ns en dona. No estem per disgustos. Acabem sempre fent el ridícol i per postres encara ens donen una surra.»

PENYA ESQUERRA

(Abans) Pomells de Joventut.

«S'hi volen jugar un peix que d'aquí un parell de mesos ningú

s'en recordarà i tornarem a aplaudir en Sami i en Piera? La fibra cardíaca està en relació directa amb la trajectòria del sistema nerviós.»

TORRES ULLASTRES

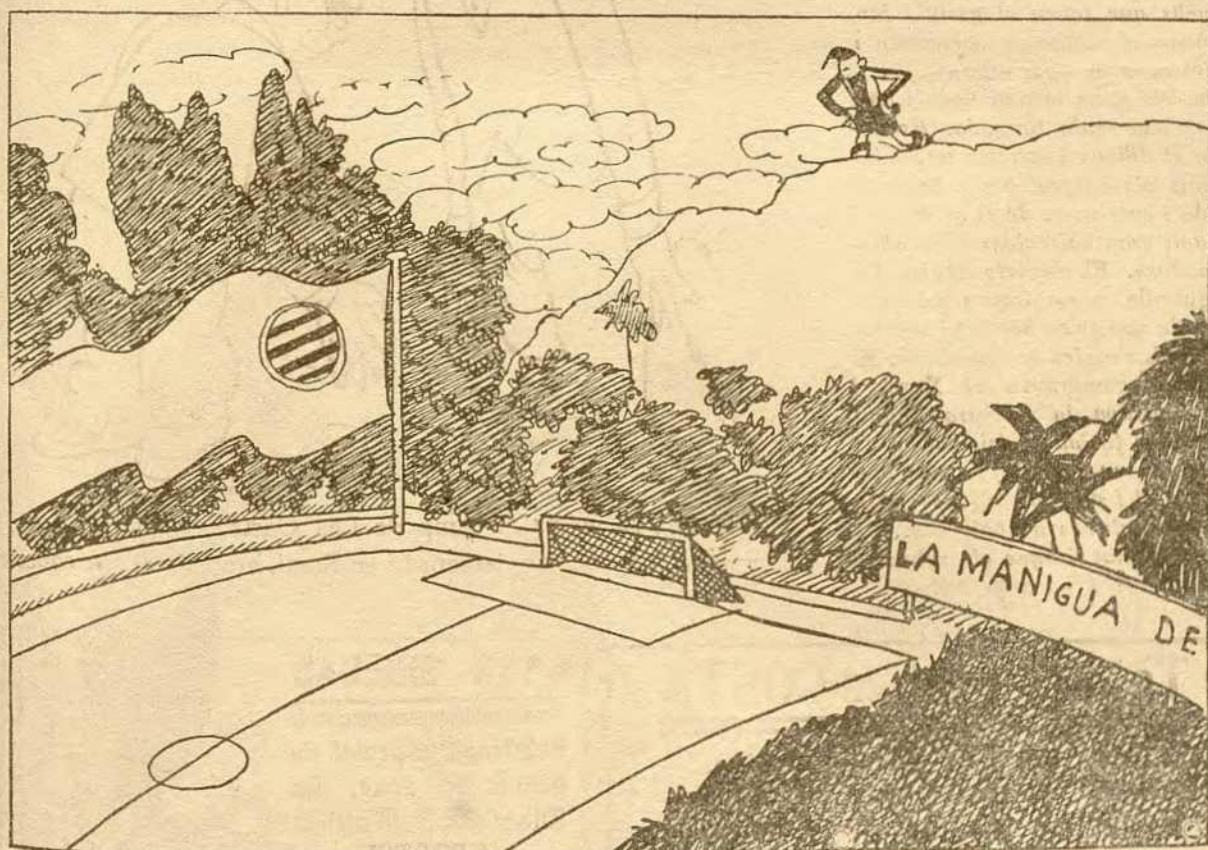
«Se trata sencillamente de un infarto de las glándulas producido sencillamente por pérdidas de calderilla. Lo más indicado es la solución «Bromo-calci-borofosfo-yodo-glico-po'i-pafias.»

DR. ALCÁNTARA

«Si en Cabot no hagués suprimit el bolo, tot això no hauria succeït.»

ROSSELL

«Si això arriba a passar durant el meu regnat, haurien demanat

RESOLUCIO EXTREMA

—Ah! No.....!

el meu cap. Només m'hauria faltat això.»

CARDONA

Com que en aquest número hi

ha altres assumptes importants per tractar, ja n'hi ha prou d'aquest color.
Arriba!

TAUJÀ el sabio

GLOSSARI INCOHERENT

Les angúnies del incondicional

Hi han dos éssers en el món que ens causen llàstima: els tartamuts i els socis del «Barça» del ram dels incondicionals. Els tartamuts ens fan pena perquè els és molt violent anar a l'estanc i demanar calique-nyos. Sembla que demanin quelcom poc agradós i fan riure a l'estanquera.

El soci «azul grana» del ram dels incondicionals, és digne de compassió. Lo que pateix quan hi ha tràngol—que és molt sovint—no té fi ni compte. Es un patir d'esperit, d'aquells que fonen el greix i fan reganyar els ossos, i corsequen i fan fer cara de peix estantís.

Ara, els socis incondicionals han passat una mala tongada. Es llevaven el dilluns i estaven anguniosos fins als vespre, per a llegir el Mundo i enterar-se de si en Piera i en Sami eran «discolos» o bé «disciplinados». El dimarts llegien La Vanguardia i respiraven a l'enterrar-se de què feien bondat i figurarien en els rengles de Les Corts. El dimecres, compraven el XUT! i se'ls regirava la freixura llegint que els dos fendmens feien el bot. I així tenien un sobressalt i una alegria dia sí i dia no, segons cap a on se decantaven les balances.

I, la veritat és que els sobra la

raó de neguitejar-se als pobres incondicionals. El club campió, sense en Sami i en Piera, resultarà una mena d'arròs de pollastre sense pollastre; de col·legi sense quitxalla, o de cabaret sense tanguistes. Els

socis, que senten fins el vora-viu els èxits o els fracassos del club, estaran sempre amb l'ai al cos, amb l'angoixa als ulls i el renec als llavis.

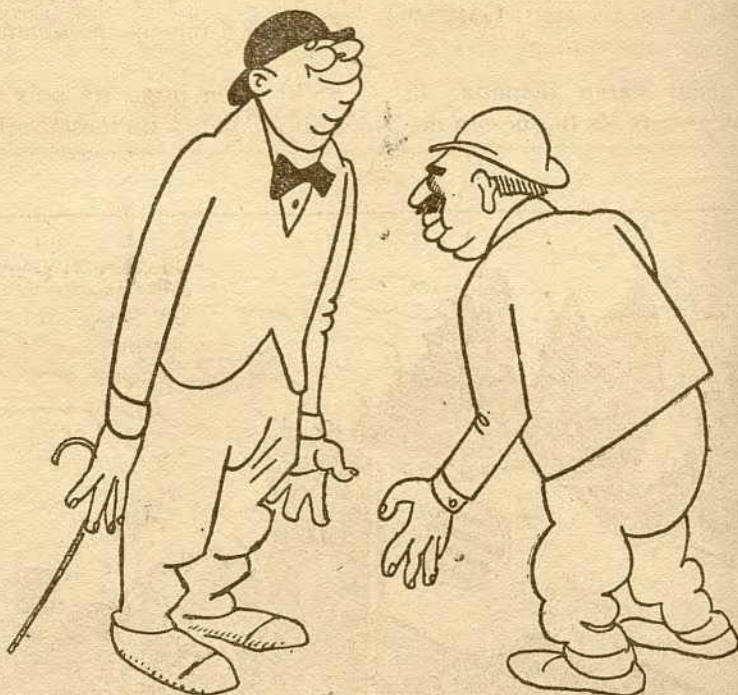
L'equip sense els dos nois de la aventura canariana, serà coix, manco i sort-mut. Estarà més exposat a rebre que un busca-raons en un ball de patacada. I el pobre soci patirà del cor si la cosa no s'arregla.

Però després de la tempesta vindrà la calma. Ara el soci està més tranquil. El cielo está sin nubes...

En Piera i en Sami, veient-se les verdes i les madures, trien les madures, per a descans de l'incondicional.

I fins a un altre.

XAVET

—I què, ja no va al camp de Les Corts?

—No, senyor; no havent-hi en Sami, ara vaig al circ eqüestre.

Tallers gràfics COSTA

La millor impremta per als sidralistes. — El millor taller d'impressió per als barrials. — Les millors màquines de fer lletres per a tothom. — No val a confondre-la! CARRER NOU, 45. — BARCELONA

CASA SIBECAS

Fabricació especial de guants de boxa. El millor material SPORTIU

Aribau, 35 - Telef. 5031 A.

EL RAVE

*Si la verdad siempre sura
se ha locado mi freixura.*

ESPRONCEDA

L'escena representa Xauxa. Els arbres creixen al revés amb les arrels enlaire i les fulles colgades a terra. Un gos miola i un canari brama. Els jugadors de bescambrilla salten a la corda i els escombriaires van habillats amb levita i barret de copa.

Pel fons passen els quatre genets de l'Apocalipsis i la Guerra, la Mort, la Fam i la Pesta, contents i encantats de la vida, fent tabola i fument-se de la virolla.

Gamper (treient foc pels queixals).

Vaya, dic, no sé com no faig un daltabaix. On s'es vist, *vaya*, *vaya*! Jo en faré una de sonada, doncs, dic, *waya*, *ways*!

Sami.—Home... veurà, ja no ho faré més. Li prometo que faré bondat. Tornaré a engrescar al públic driblant a tants jugadors estrangers com se'm posin al davant; faré el salt de la llagosta amb més fe que un llagostí; aniré a Amute, i jo sol em venjaré de l'«Irun»

encolomant-li un cabaç de gols; suportaré sumís que tots els onze mil em tornin la butifarra sense protestar; m'entrenaré dematí, tarda i nit fins que em surtin durícies a la melsa; seré un model. Perdoni'm, que no hi tornaré mai més.

Piera (amb els ulls baixos).—Jo jugaré per amor a l'art; si vostè vol, en lloc de cobrar, pagaré un tant cada mes; no faré «bolos» ni per treure una ànima del purgatori; seré un sant. Cregui'm, perdoni'm, que quedarà content.

En Gamper es queda pensatiu. Es mira a en Forns i al senyor Farreras com volent dir: «Què farieu en el meu lloc?» Vol i dol. No s'acaba de decidir. Per fi apareix el coro de periodistes deportius amb les quartel·les dessota el braç i l'estilogràfica a la butxaca.

«Coro» de periodistes deportius:

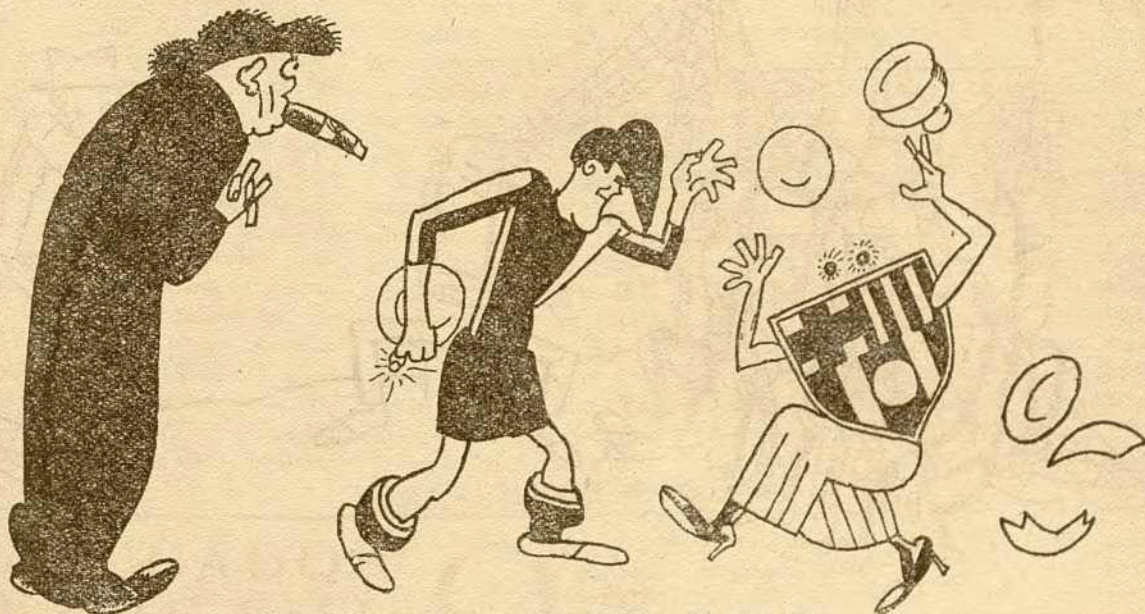
Juzgando por los síntomas
que produce el sidral,

bien puede ser sportman o bien profesional. Y afirma el gran Hipócrates que un Piera en caso tal suele cobrar muchísimo o suele no cobrar. Tristrás, tristrás, demà m'afaitaràs.

Noga (compareix amb un feix d'estadístiques).—Senyors! Abans d'obrar cal molta reflexió. A un jugador de qui el gran Saudades va dir-ne que era un *delantero centro capaz de desorientar a seis defensas y a una docena de medios, hasta volver loco al portero*, no se'l pot llençar a la quiebra sense un motiu justificat. Abans de fer una etzagaiada facin la mercè de consultar aquestes estadístiques.

Tots s'aboquen de cap a les estadístiques i no més se sent exclamar de tant en tant: «Oh! Ah! Sembla impossible! Un home tot sol! Es admirable!...»

Forns.—Jo trobo que en Noga no

REFLEXIO DE MOSSEN LLETUGA

—Sembla mentida! Tant units que estaven quan els vaig casar, i com han tingut d'acabar!...

va desencaminat del tot. Al capdevall es tracta de dos xicots joves. Això els hi haurà servit d'escarment. Correm-hi un vel.

Piera.—Ja no hi tornarem més!

Sami.—Sempre més farem bondat de la bona!

Es fa un silenci sepulcral. Tots reflexionen i rumien la mostra. De repent es fa una claror blanca i apareix la Pepa.

La Pepa

Del esquimal al azteca
tocadle la dignidad
mas no le toquéis la teca.

Tots.—Doncs, visca la Pepa!!

La Pepa

Y de la Zeca a la Meca
que no hay como las endolas
afirma toda la trepa.

Tots.—Doncs, visca la Pepa!!

La Pepa

Y «amateurs» de pura cepa
sin cobrar no existe uno,
al menos que yo lo sepa.

Tots.—Doncs, visca la Pepa!!

En Gamper, en Fornés, el senyor Farreras, en Noga, en Piera, en Sami, els periodistes deportius i la Pepa s'abracen.

Cau el teló i de dintre de la con-

xa de l'apuntador en surt en Cabot.

Cabot.—Fent d'apuntador un servidor, ja s'ho podien pensar que acabaria així.

Un del públic.—Cacic!!!

DOVA (FILL)

En Sancho ja és casat

En Sancho ja pertany al gremi d'en Dova i d'en Cuscunilles. Ja va pel món amb la dona i ja és aspirant a futur pare de família.

No obstant, en Sancho, el mateix dia del casori, una vegada mossèn Lletuga l'hagué confessat i combregat, va presentar-se al camp a veure com els altres s'entrenaven.

Els companys li gastaren tota mena de bromes fins que el feren enrojolar i marxar.

En Gamper i en Romualdo Torres li feren de padrins, vestits amb peça llarga i «xistera». Feien tropa de debó. En Gamper tingué el poc encert de asseure's distretament damunt del barret i convertir-lo en clac, però amb tot i això feia goig.

Els del XUT! li volíem fer un regal; però, com que ja té silló, ventilador i peixera, no poguérem satisfer les ganes que teníem de fer-l'hi.

L'església de Sans vessava de gent que no hi cabia ni una ànima.

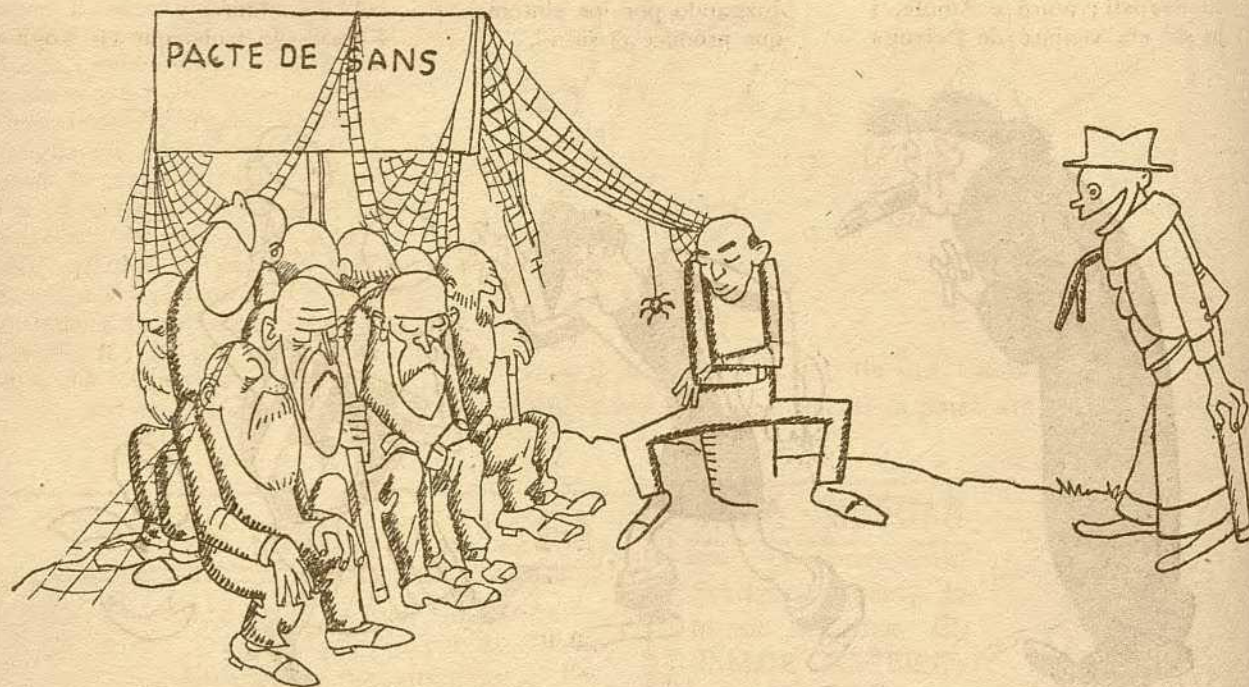
Tot el Conclave en pes li desitja una lluna de mel eterna i l'avisava que, si un dia tingués la debilitat de tirar-se els plats pel cap amb la dona, hi fariem la mandanga a l'engròs.

EL CONCLAVE

LLEGIU CADA SETMANA

XUT!

El de més broma — Val 15 cts.

El «pacte de Sans» i en Cabot d'aquí a cinquanta anys.

Interviuant en Sancho l'endemà de bodes

Amb la seguretat de que trobaria en Sancho entrenant-se al camp del «Barça», cap allà vaig dirigir mos passos.

Tan bon punt vaig entrar-hi, els jugadors feien el salt del mico, que no el feren durar gaire perquè és molt cansat.

En Sancho així que em va veure ja es va pensar que hi anava per ell, i em vingué a trobar.

—Que potser em véns a interviuar perquè m'he casat?

—Home, tot ho endevines, també!

—Doncs, mira: comença perquè en Poszonyi aviat ens tornarà a cridar, i com que ens tracta de *vostè*, saps, no podem plantar-li cara.

—Es estrany que l'endemà de casat vingui's a entrenar-te...

—Ja veuràs; m'he casat per amor al club. Ja en començo a estar tip d'estar tan gras. Un dia en Poszonyi va dir-me que per aprimar-me convindria que em casés, y mira, m'he casat. Ara, que no sé si m'aprimaré o si m'engreixaré més.

—Diuen que al sortir de l'església vares tenir un petit accident; és veritat?

—Sí, és veritat, i escolta que et diré com va anar. Al sortir de la parròquia jo i la que ja és la meva dona, vàrem trobar al peu de la porta tres pobres que demanaven caritat, i... és allò, perquè em donguessin sort, saps, vaig donar-los-hi un ral a cada un; però fou casualitat que a un d'ells vaig donar-li vint cèntims estrangers, vint cèntims que varen donar-me al quiosc de Canaletes el dia abans en un canvi. El pobre, al veure els vint cèntims dolents, es devia pensar que era fet expressament i va dir-me: *¡Ojalá te pasara un percance antes de llegar a tu casa, bribón!*

I, noi, tal dit tal fet: a mig carrer de Cabestany, el cotxe es para i comencem a sentir un grans cops al cotxe. Era que un cavall no volia tirar i pegava cada cossa que feia por. Vàrem tenir de baixar, posar-nos dintre d'una botiga i esperar que vingués un altre cotxe a buscar-nos. Ja veus, tot per vint cèntims falsos!

—I els regals, com han anat?

—Bé, no puc queixar-me. En Gamper m'ha regalat tots els mobles i en Torres tot el parament de la casa, i altres regals que he tingut.

—Ahir també vares venir a entrenar-te?

—I doncs! Es lo que haurien de fer tots els que es casen: entrenar-se.

—I el viatge de noces, quan el fas?

—Aquesta tarda sortim cap a Montserrat i de passada ens arribarem a Mallorca, i els dies 7 i 8 tornaré a jugar a veure si m'aprimo.

En aquell moment se sentí la veu de l'entrenador:

—¡Señores Sancho, Torralba y Carulla, a coger el pañuelo y a jugar a la «corretgeta»!

Ens vàrem despedir i vaig quedar encantat mirant amb quina lleugeresa es movia en Sancho l'endemà de bodes.

EL NOI DE LES CORTS

Responsabilitats

La gent s'escama: té raó. La Junta del «Barça» un dia surt al balcó i comença a demanar auxili. Pugen els veïns i els urbans i pregunten què passa. En Gamper ho explica:

—En Sami i en Piera damanaven més diners i jo els faig agafar.

Tothom s'esvalota. La gent s'empeny, es trepitja i crida:

—Sembla mentida! Encara no en tenen prou? Que els treguin! Que els fusellin!

Però després la gent reflexiona i comença a pensar: Aquests xicots, què varen cobrar l'any passat? En Sami 30,000 pessetes i en Piera prop de vint-i-tres mil. Se'ls va aplaudir, se'ls va enlairar, es va trobar que fins quan renegaven feien gràcia... i, és clar, com que no hi ha ningú que s'aconsoli a estar encallat i el progressar és mitja vida, en Sami aquest any volia

que fos igual o millor que el passat i en Piera *ocho cuartos de la mismo*.

Ve't aquí per quina raó més senzilla s'ha mogut tant enrenou i ens hem dit el nom del porc i hem murmurat del «asos» del «Barça». Ara la Junta comprèn ben bé que no tota la culpa és dels «asos» i cerca la manera d'arreglar-ho.

No cal dir la solució. En Sami i en Piera jugaran d'aquí pocs dies i tots plegats estarem d'acord en què, sense ells, el «Barça» perdria tota la seva resistència i la característica i se'n ressentiria.

Els mals *hermanos* i eterns descontents protestaran com sempre, perquè lo que ells voldrien seria sang i fetge; però els *domingueros* que no estem pel professionalisme ni «amateurisme» sinó pel futbol, ho celebrarem.

UN ESPECTADOR CONSCIENT

EL JUGADOR
DE FOOT-BALL

bra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

Una assemblea agitada

L'amo fa el salt del congre

La Redacció del XUT! és, segons frase encertada, d'Heròclit, que ens visità fa cosa de dos mil anys, *un inmenso piélago oceánico, en el que multitud de peces multicolores danzan a los acordes de un fado, bajo la dirección de un besugo.* (El besugo és l'amo).

Allí, des de l'humil servidor fins l'enlairat Dova, tothom la gresca i mou soroll, i si, per desgràcia, alguna persona que no és sidralista ve a dar-nos la llauna, la seva sortida es emocionant. Tots els redactors, sots-redactors i pseudo-redactors, es posen en rengla indi, i en Dova, des de dalt de tot tira al malaurat visitant per l'ull de l'escala en mig dels aplaudiments dels congregats.

Fa pocs dies estàvem engrescats en aquest «pueril» i innocent divertiment, quan va venir l'amo i amb posat *fiero* ens digué:

—Es així, eh, com es procura pel bon desenrotlló del rotatiu? Ah, Senyor! Quan jo em mori...

—Quan vostè es mori, hi haurà un imbècil menys al món—interrompí una veu.

—Eh? Qui ha dit això?

En Dova, que havia sigut el desgraciat que havia proferit aquelles paraules, tremolava furient, i amb ell tota l'escala, que amenaçava desplomar-se tràgicament.

—Per aquesta vegada els ho perdono. Però no hi tornin—digué l'amo. Que no ho veuen que d'aquesta manera encrostonen els graons de l'escala? Ja no n'hi ha un de sencer! Però avui hi ha una cosa més interessant per tractar. Pugin tots a dalt i celebrarem assemblea.

—*Queridos compañeros*—començà l'amo.—*El motivo de haberos reunido en esta santa casa, es un motivo francamente interesante...* Ep! vostè, Dova, no clapi!... *Se trata nada menos que de la próxima apertura...*

—D'un cafè?—cridà en Cuscuni-

lles, que és el més «corrido» de la colla.

—No fiqui la pota, ceba!... *Se trata, nada menos, que de la apertura de la próxima temporada de futbol. En otro tiempo, el pez gordo se comía al pequeño, mientras el minúsculo se cruspía al microscópico, y éste al microbiótico; pero hoy las cosas han variado, y el pequeño, el minúsculo, el microscópico han hecho acopio de fuerzas y se sienten con bríos para comerse al gordo...*

—Vol dir que si anéssim de dret al bulto no aniríem mes bé?—vaig preguntar jo.

—A veure quan aprendrà a ésser intel·lectual, vostè. No veu com escolten els altres?

—Oh, ja veurà, jo sóc...

—Vostè és una simple molècula, que ha de seguir el corrent de la massa propagadora i res mes. No torni a destorbar-me si no vol que la seva família tingui un dia de dol.

—Això mai, la família...

—Calla, mona! Sempre has d'enredar!—cridà en Bresques.

—Molt ben dit, noi; mereixes això—digué l'amo, tirant-li un duro, que pescà en Dova amb els seus braços de pop.—Eh? On s'es vist! Dova! Dongui això de seguida a en Bresques!

—I ca, home! Ja s'ha acabat el temps en què el pobre treballava per el *lucro* del burgès. Ja s'ha acabat el temps de les privacions. Ja s'han acabat.

—Què s'han acabat?—preguntà l'amo mirant de pulveritzar-lo amb la mirada.

—Els... partits d'estiu.

—*Bueno.* Està vist que amb vostès no es pot fer res de profit. Ja s'arreglaran, jo me'n vaig.

—Se'n va, nois!—digué en Dova.—Podrem divertir-nos fent-li fer el salt del congre.

I dit i fet. Els redactors, sots-redactors i pseudo-redactors ens posàrem en rengle indi a l'escala, i en Dova, desde dalt de tot, feu aterriçar a l'amo per l'ull de l'esca-

la, en mig dels aplaudiments dels congregats.

Es la primera vegada que ens hem atrevit a plantar-li cara.

Dios nos lo tenga en cuenta.

FRA GRANOTA

Gols amb música

Retallem de *La Publi*:

«Diumenge, festa major de Tona, jugaren al camp que posseeix el propietari senyor Galobart els equips C. E. Manresa contra Vich F. C., guanyant aquell per dos gols a un, adjudicant-se una copa; arbitrava el senyor Enric Peris. Hi hagué alguns incidents durant i després del partit. La nota més pintoresca era donada per l'orquestra, la qual, en obtenir-se un gol, ho festejava amb una tocada, en mig de la broma de la concurrència, que per cert era ben migrada, per no dir mol tmigrada, degut, en gran part, als preus exageradíssims de les entrades».

Ve't aquí una nota pintoresca. Cada vegada que un jugador faci un gol, demanar música; o, posats en aquest terreny, quan estaborneixin un porter, demanar; *más caballos!*, i quan un davanter passi un defensa, tirar-li una cotilla.

Si això ho haguessin vist els nostres avis, s'haurien esgarriat.

Sort que en aquells temps no hi havia futbol!

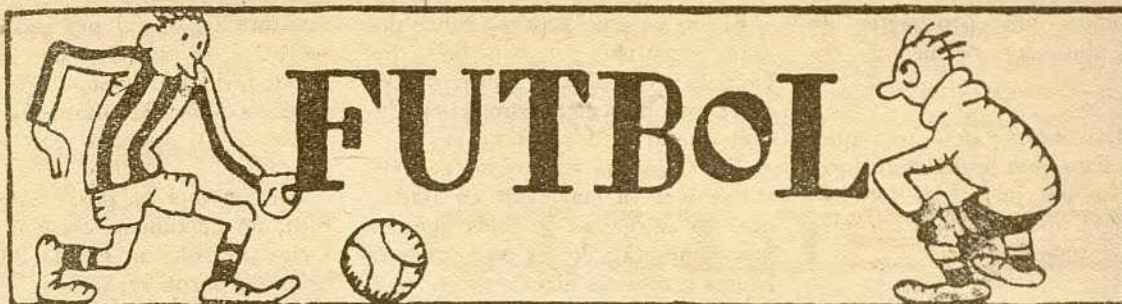
MARGOT,

la joven trans-siberiana

ADMIRADOR

del «hombre llagosta» se ofrece para admirar cualquier cosa. Voción a prueba de bomba.

Socio número 14666, cap i cua.

La fira de mostres de cân «Barça»

Vàrem visitar amb deteniment i cura tots els «stands» de la Fira de Mostres de futurs internacionals i en sortirem satisfets. A continuació fem la descripció detallada de l'estructura de cada un.

«STAND» ALCANTARA

Aquest «stand» és el primer que crida l'atenció del visitant. A la porta hi ha un mocador penjat i tres estrelles.

Hi veuen «Mis memorias» i bocins de xarxa de Burdeus. S'hi sent plorar una criatura i una veu de dona que diu: «Mira, si no calles vindrà el capitán!»

Regalen uns prospectes d'una clínica de malalties d'«amateur».

«STAND» CARULLA

Representa un «tanke» fet de cartró molt ben imitat.

No regalen res, però la gent s'hi encanta hores i hores i troba que és de lo milloret de la Fira.

«STAND» TORRALBA

Es una barraca arruïnada amb una inscripció: «Any 1340». A la porta hi ha un gat vell que s'espanta les mosques i juga amb una pilota de futbol.

Hi regalen unes ampolletes petites d'elixir de llarga vida futbolística.

Es un «stand» modest, però discret.

«STAND» BLANCO

Representa un betes-i-fils del segle XXI. Un jove elegant amb una mitja cana pren mides i capdella rotllos de «trencilla».

No regalen res, però diuen frases galans a les senyores.

«STAND» COMA

Es una cereria. Hi veuen ciris de totes mides, des dels ciris de bateig a les atxes de vent.

Regalen candeles.

«STAND» VINYALS

Es l'anunci de la cèlebre bicicleta «Vinyalets». Un home muntat en una bicicleta corre per dintre l'«estand» com un desesperat.

La canalla hi disfruta.

«STAND» ELIAS

Es una botiga de nines de cartró, especialitzada en les «pepes».

A cada visitant li regalen una «pepa» amb el jersei del «Barça».

«STAND» BRUGUERA

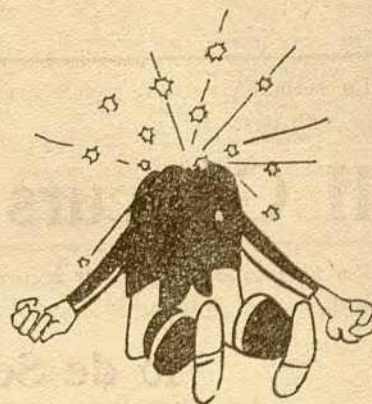
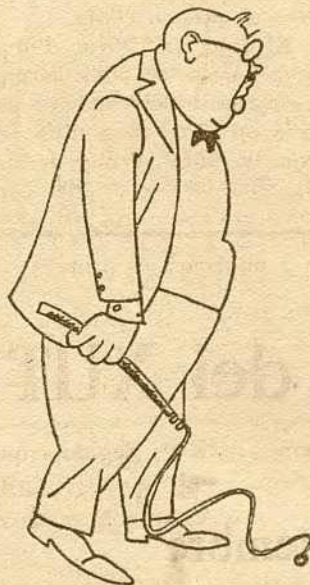
Es dels més originals. Figura un recó d'Empúries en plenes excavacions.

A tots els que s'hi aturen els hi regalen un os.

«STAND» SAMI-PIERA

Es un taüt de grans dimensions, tot voltat de corones i de flors.

Un individu de la «Penya Esquer-

LA TARIFA D'EN PIERA

—Qui més vol cobrar? Ningú més?

ra» reparteix uns prospectes de l'el·lixir Cabot per ressuscitar difunts.

En falten molts; però com que, amb una Fira com la del diumenge, un hom no pot jutjar del tot, ens reservem la nostra opinió per més entrada la temporada.

TAUJÀ EL SABIO

Europa-Sans

A Sans no queda altre remei que aixecar-hi un monument a la cordura i a les bones formes. El públic de Sans va demostrar que, quan vol, sap comportar-se com un aplec de mestres de cerimònies.

L'«Europa» va sortir al camp entrenat i allisonat per Mr. Kirby, que durant quinze dies seguits no es cansà de dir-los-hi que si perdien amb el «Sans» els retiraria l'amistat i els faria una cara nova. Semblaven talment futbolistes disciplinats, formant un conjunt excel·lent, sense que sobressortís cap individualitat. En Cros va estar immillorable, cosa comprensible després de tant emps de no haver sigut sel·leccionat; en Serra va engrèscar-nos no deixant passar ni una pilota per remei, i l'Artisus va arribar a l'apoteosi.

I els altres? Els altres estigueren superirs, excel·lents, perfectíssims, etc.

El joc va anar repartit sense domini accentuat per cap dels dos bàndols; no obstant, el perill va ésser més marcat al camp d'en Pedret que al d'en Jaumandreu.

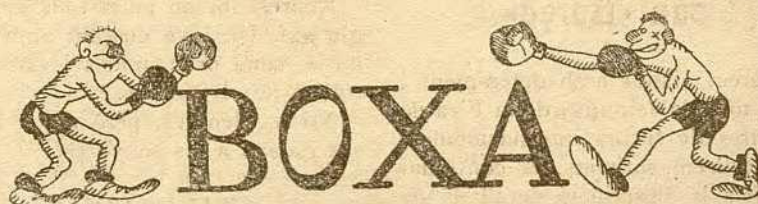
En Gularons es tingué de retirar-se i el va substituir en Badal, que va esguerrar-ne més que no pas n'encertà i va fer posar cabells blancs a tots els fills de Sans.

En Peidró, perquè l'Artisus no li barrés el pas, es veié obligat a

acostant-se al gol per passadissos secrets i de puntetes per no ésser notat, i, degut a això, no pogué entendre's amb els companys de davantera, no logrant cap resultat positiu.

En Lemmel va posar càtedra de reflí, no deixant-ne escapar ni una i vigilant com un *sereno* d'una fàbrica de duros *sevillanos*.

UN DE L'OLLA

Aquesta setmana, si volguéssim ressenyar al detall tots els combats de boxa que s'han efectuat, ens tornaríem micos.

El dijous, al Parc, en Ponce de León va fer un combat molt minço amb l'Abd-el-Kebir. El *moro* és l'adversari més indicat per fer ensenyar el llautó al campió més *pos-tinero* i més elegant del món. Amb els seus recursos i *trucos* de gat vell és capaç de fer perdre l'*oremus* al *sursum corda*.

El cubà va provar d'imposar la seva escola de boxa llarga al començament del combat; però com que un *moro* dalt d'un «ring» és com un búfal al mig de la pampa,

en Ponce de León es veié obligat a acceptar el combat que li oferí el *moro* i alguna pinya de tant en tant. Va guanyar per punts el «caballero del ring», però la gent interiorment va restar convençuda de que el *moro* havia fet més feina que no pas l'altre.

**

El dissabte, per si la gent no en tenia encara prou, a l'«Sportmens» va celebrar-se una vetllada de les de plat fort.

En Vallespín va obrir un curs de boxa acadèmica davant de l'Aracil, demostrant que per fer-ho bé no cal tenir les cames groixudes ni els braços bonyeguts. Va engegar clatellots de tots estils, marques i categories, sempre somrient i sense atabalar-se. A l'acabar el combat va ésser declarat guanyador quedant altra vegada campió i... *aquí no ha pasado nada*.

Val a dir que s'ho mereixia.

En Gómez va guanyar a en Navarro per punts; en Semprey i en Bru varen empatar; en Murall va guanyar per punts a en Rey; en Zaragoza va guanyar per «noca» a en Sancho.

...I un servidor va acabar les forces per haver assistit a tres vetllades en una setmana i haver-se pas-

La setmana entrant començarem a publicar els primers treballs rebuts amb destí al

II Concurs del XUT!

Per lo que poguéssu succeir recordem a tots els llegidors que passat el dia

10 de Setembre

no s'admetrà cap treball per més recomenacions que es presentin.

També recomanem que, abans de enviar res, llegeixin bé les bases, car hi ha feliços mortals que ens envien poesies.

sat sis dies i sis nits parlant de bo-
xa amb tot bitxo vivent.

*
*
*

De vegades les vetllades que s'anuncien amb menys cops de *bombo* i sense propaganda fula resulten les millors, i el públic en surt engrescat sentint-se exclamar a més d'un aficionat: Sembla mentida que per sis rals es pugui disfrutar tant de valent.

En Thomas va pujar al «ring» disposat a quedar com un home i a no deixar *titere con cabeza*. En Marco ho va endevinar de seguida; per això es llençà a un atac desesperat, no parant fins que li obrí novament la ferida que li havia produït l'Alis (*grande*) la setmana abans.

En Thomas, a partir d'aquell moment, semblava un surtidor de mangra, però com que ell havia pujat al «ring» a fer mal i no a que n'hi fessin a ell, va començar a escampar clatellots, no parant fins que en Marco va abaixar les agalles, i va posar-se en guarda, procurant arribar al fi del combat. Quan aquest s'hagué acabat, va ésser declarat guanyador en Thomas. Uns quants aspirants a aficionats a presenciar baralles d'autocamions varen protestar, i en Marco, indignat, va cuitar a alçar el braç d'en Thomas en senyal de justícia.

L'*Americano* de tant en tant fa una sortida i desapareix, per reaparèixer novament més trempat que mai i més «matchnulo» que sempre. En Peralta va començar a repartir pinyes amb doble sentit i aire comprimit, entossunit en què tenia que guanyar, i l'*Americano* vinga esquivar i fer de científic, en estat en què tenia que lograr el «match» nul. Va guanyar l'*Americano* perquè els jutges concediren el «match» nul.

En González va treure faves d'olla davant d'en Puig. Va poder-se esbravar de la lliçó que li havia donat en Joung Ciclane. Va guanyar per punts.

En Valdrero va fer una estrena com a professional que va deixar encantats a tots els espectadors. L'únic que no va quedar encantat

va ésser en Bertran, car, si es descuida, queda sense nas per tota la vida. En Valdero va lograr un «noucau» dels que acrediten a un picapedrer.

En Simó va divertir-nos ballant la dança del *canguel* davant d'en la dança del *canguelo* davant d'enren de seguida l'estil d'en Simó.

EL FRARE DEL BARÓMETRE

CICLISME

ESPORT CICLISTA

CATALA

No estant convençuts aquests nois degans de si encara hi ha o no cent quilòmetres de Pedralbes a Cubelles i de Cubelles a Pedralbes, el diumenge tornaren a provar-ho.

Sortiren uns quants minyons fets un llamp volent lluitar de debó. Tantes foren aquestes ganes, que a en Farell de sortida li caigué el moneder amb vinticin cèntims en calderilla i no en féu cas; a l'Aros li caigué la cartera amb paper higiènic i tampoc; a en Fusté la baba, a en Roca els culans, a en Freixedes el rellotge i quedà en mil bocins, a en Fontanelles els plàtans de Canàries, i cap es molestà en aturar-se uns segons per recollir *lo perdido*.

Un marrec que va pensar allò de *de lo perdido saca lo que puedas*, ho recollí tot i en féu festa major.

També ens assabentaren que un va perdre una roda davant, un altre un tros de manillar i un tercer el nas per haver-li mossegat un sitjeta fent-li una carícia.

En resum, ho provaren tot i

de tot; àdhuc en Baquero provà d'anar-se'n sol com un musul i digué que s'avorria. Vaia, ja es veu «estrella».

L'ordre d'arribada, junt amb els segons i cops de pèndula que feren els cent quilòmetres no els havem pogut copiar d'enlloc encara.

TUBO-LAR

LES VINT-I-QUATRE

HORES DE SANS

Quan en Torres el divendres a migdia telefonà a la nostra Redacció dient que els belgues no havien arribat encara, tots caiguérem de *posaderas* pensant que fóra mandanga pura, menys en Quim que, com sia que en ciclisme n'està un grau més retrassat que en Dova, digué tot seguit que, com sia que és capvuitada de festa major i el Sant d'en Ramonet, aquest no pot (*por respeto a su santidad*) enganyar-nos; i així fou.

Ve-us-aquí com l'amo quan plegava el dissabte, m'allargà les vuit pàfies que valia la sessió completa, dient que amb aquest capital estava comprès el sidral, avituallament i soldada trimes-tral.

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els vostres encàrrecs a

ARRAUT

TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA

Carrer de Bonsuccés, 7, 1.er

En aquest TALLER no es ven material de fotografia ni es retrata. Sols fem treballs per aficionats.

Jo, més content que en Rubio quan pot ésser menager de routiers per explotar, vaig fer cap a l'envelat de Sans.

Els belgues havien arribat el dia abans en el missatger; el cubell o sia l'envelat, estava ple de gom a gom; els ceguets toquen un vals i... ja la ballem.

Si vostès, els que no tenien les vint pàfies i no varen anar-hi, imitant al *modesto infrasquito*, hi haguessin anat, a hores d'ara ja sabrien lo que és emoció ciclèra.

Aquelles quatre hores primeres em deixaren amb un cervell tan enterbolit i delicat, que no puc sofrir el soroll del trepig quan les mosques es passegen per la calva d'en Quicoff. Setze equipiers a la pista corrent a cent vint per hora, rellevant-se cada cinc minuts amb desigualtat de deu i vint metres; menagers que baladregen; primes que plouen; Ferrer's que les pesquen; belgues que perden voltes; idem que tot seguit les recuperen; és a dir: un «despi-porren».

Si allò tan solament hagués durat un mes, avui no's cantaria gall ni gallina tant dels corredors com dels deu mil microbis que ornamentàvem l'envelat.

Quan es calmà un xic la cosa, vaig anar-me'n a dormir sense que l'amo s'enterés i no vaig tornar a l'envelat fins a la tarda del diumenge quan tot restava canviat. N'Espanol, retirat per haver-se fet «pupa»; el «nanu» Sans per trobar-se malalt; en Dewoff també; en Carpi perquè a casa seva no volen que retiri tard. En Saura el fan retirar per força, perquè ens demostrà que volia protegir algun equip. Allò de fer arrancades tan fortes, quedar-se endarrera i després tornem-hi demostrà que a l'anar al servei ha tornat tant sidralista com abans. Als francesos, que duïen voltes perdudes, els vin-

gué de perilla aquesta traveta per protestar amb l'Apòstol i retirar-se. En Stoeckelyuck també es retirà per malalt.

Quedaren solament els nostres i la cosa ja no tingué importància. Es passejaven per la pista com *don Pedro por su calle*. Desde el pont del carril es sentia en Janer contant les peripècies de França a en Ferrer i l'Escrìch. En Tresserras xiulava acompassant els músics; quan no xiulava, fumava, i el fum del caliquenyo ens feia tossir de debó.

Els no germans Garcia de Madrid, es feren simpàtics i tothom se'ls mirava com si ho fossin, i els del Sol els convidaven a beure com si es tractés de *novilleros*. Aquests dos nois duïen

molta son i a cada cinc minuts es rentaven la cara.

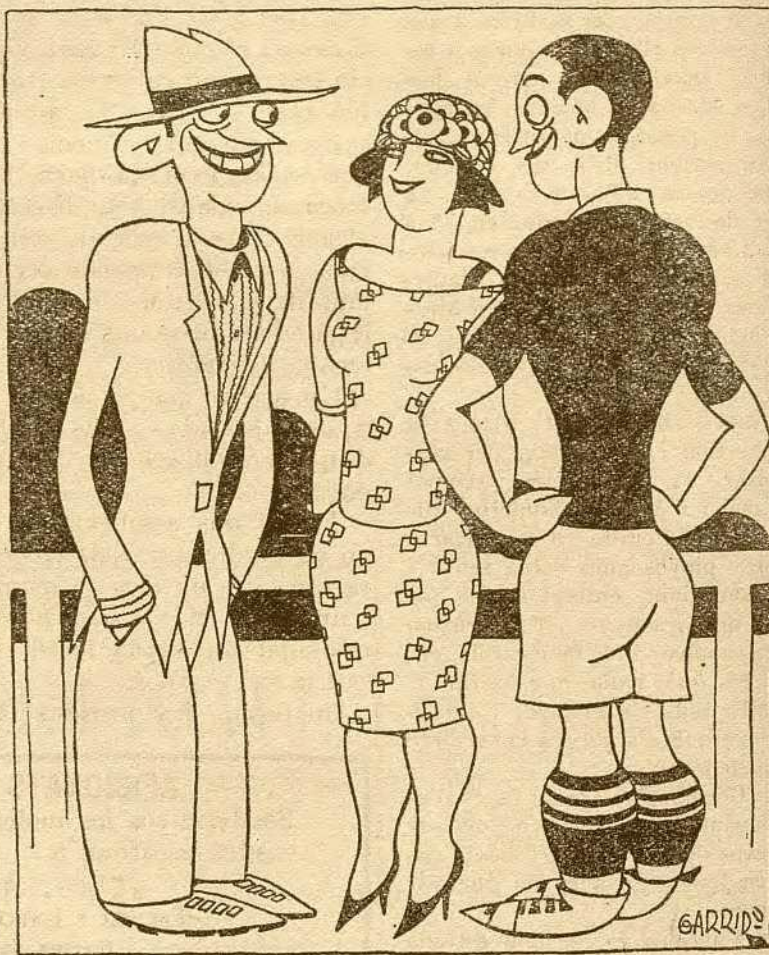
En Regnier-Janer guanyaren i donaren 4,862 voltes en les vint-i-quatre hores. En Quim en un quart en donà 5,005 per la plaça de Huesca cercant una persona per fer-li una intervü.

En Tresserras-Farrer han sol·licitat d'un banc al caixer, per comptar els drets que va guanyar el ros.

L'oncle d'en Telm que va ésser menager dels dos madrilenys, està content perquè ara ja poden aguantar una verbena de vint-i-quatre hores a Lavapiés.

En Manyo-Escrìch, més contents que l'enterrament d'en Car. nestoltes, i jo amb més son que en Joan de la idem.

PARET MET

—Però si saben que vas a fer el «bobo» et castigaran.
—I ca! Perdonen a tothom!

UNA ENQUESTA PELIAGUDA

ELS VERITABLES MOTIUS PER ELS QUE EN MATAS VA RAPAT AL ZERO

L'amo, que sembla que sent el desfici de fer-me la guitza, em crida:

—Cuscunilles! No faci més ocellets de paper i vagi a fer aquella enquesta que fa sis setmanes que li encarrego.

—Es que rumiava quelcom nou *sobres* lo d'en Sami i en Piera...

—No s'hi encaparrí, que tot ja s'ha dit. Ja rumiarà en Dova, que per això el tenim. Pensi que *lo prometido es deuda*. I a mi *las deudas* em reventen.

No hi havia més remei. Per la vida es perd la vida. Vaig fer de freixures cor i vaig anar-me'n a veure a en Galindo, un barber de Gràcia, que com que havia treballat al carrer de la Granada, talla els cabells *si que también* afaita a en Matas des de què aquest jugava a la baldufa en el carreró del seu nom.

—Hola, Galindo—vaig fer jo amb aquell somris que trec els dies de cobrança.

—Digui, Cuscunilles. Què farem?

—Res. Deixi'm el cutis tranquil que ja em vaig afeitar el trimestre passat. Venia a parlar-li d'un tema que em té regirat...

—De lo d'en Piera i en Sami? Jo crec que afluiran. M'ho ha dit un que escriu a la *Cornada*...

—No m'atabali. Venia a preguntar-li per quins set sous en Matas porta sempre la closca pelada com la butxaca de la meva

armilla els dies *pars* i els *impars*..

El Fígaro (Fígaro, en termes d'òpera, vol dir barber. Faig aquesta aclaració per a que en Quicoff no em bescanti) va quedar-se més sorprès que en Nogareda davant la ingratitud d'en Sami. Els seus dos ulls, tots dos! expresaren una admiració profunda com una crònica d'en Cabezas. Un somriure a lo Torrents cremà *fugas* per els seus llavis. Els tres parroquians que esperaven tanda no feren res de particular.

—Sap que té pèls això que em pregunta?

—No. Precisament li pregunto perquè no en té.

—Bé, sí, però, i el secret professional?

—La dona de qui diu?

—Miri, Cuscunilles: jo sóc europeista fins a la trinxa dels calçotets. A n'en Matas l'aprecio com si fos el meu padrí de boda. Tinc una caseta al Putxet i me l'ha feta l'Enric Matas. La bomba s'em va espatllar i me la va arreglar en Quim Matas. A en Julià jo li serveixo el cosmètic. No es pensi, no; tres barres cada setmana. Es molta barra la que gasta! A n'en Bonet li pentino els «favoritos». Per això, i trescentes vint-i-dues raons més, no voldria fer cap tort al club dels *amores* d'en Bordoy. La seva pregunta, porta bon fi?

—Vostè té cap noia casadora?

—Sí; però la reservo per a en Julià.

—Doncs, afiguri's que li demano.

—I ara! Que no s'ha mirat al mirall, Cuscunilles? Primer l'endoso a en Cros o en Montesinos!

—No: si és *metàfora* per a comparar-li el meu bon fi...

Bueno: anem al gra. Per fi en Galindo es va deixar convèncer. No m'estranya. Al fi i al cap és un trist barber. No s'han deixat convèncer els dos potentats Sami i Piera? I em va dir el secret per el què en Matas es pela al zero.

—Vostès, els del XUT!, en tenen la culpa.

—Pich i Rosell! Què em diu?

—La veritat. Es tanta la por que té de que li prenguin el pèl que un dia va dir-me que volia la closca llista com el fons d'una sopera. Ve-li-aquí. Així, no li podrien pendre...

En això els tres parroquians que esperaven tanda varen començar a trompades. Ja havien extraviat la paciència.

Al tercer mirall trencat, vaig retirar-me prudentment. Pobre Galindo! Es allò: el trencar el secret li va costar una picossada... Qui trenca, paga.

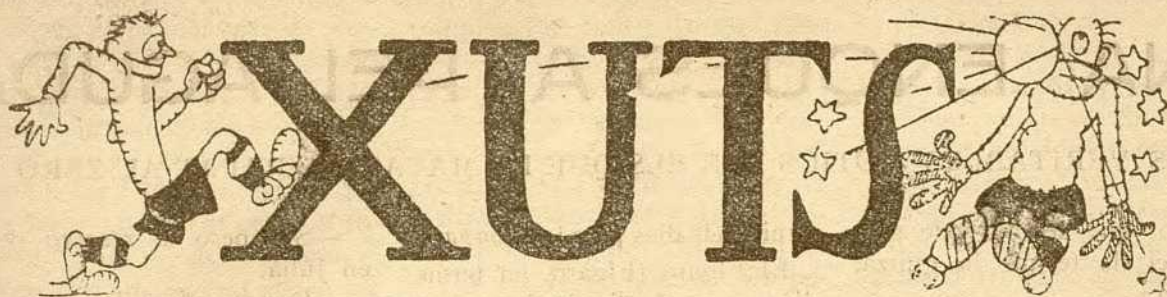
Al tornar a la Redacció, en Dova encara rumiava quelcom *sobres* en Piera i en Sami.

CUSCUNILLES

NATACION Y SALVAMENTO DE NAUFRAGOS

evitar los peligros.—Manera de salvar los náufragos sin riesgo.—Tratamiento de los ahogados.—Aparatos y útiles insumergibles.—Invenciones y teorías modernas.—Un tomo en rústica: 60 céntos. En tela: 1 pta.

Reglas y principios para aprender a nadar.—Medios para

Són moltes les persones que s'han trencat de riure al veure la solució del conflicte Sami-Piera-Barça.

Els braguers els paga en Cabot.

Els jugadors de l'«Español» el dia que varen jugar amb el «Sans» es negaren a sortir al camp si no els pagaven per endavant.

Per fi els prometeren reparar-los els diners de la taquilla i sortiren.

Pel paper que varen fer, més valia que no haguessin sortit.

Corren rumors molt persistents d'una sindicació de jugadors.

Sols ho sentiríem per la Junta del «Barça».

...Perquè: Ai del dia que'ls «amateurs» es puguin venjar!!!

Els empleats del «Barça» aniran atapeïts de botons daurats i, segons les categories, portaran més o menys estrelles.

Ja estem veient en Gamper amb una faixa i un bastó de borles fent tamborelles de dalt de cavall, com en Weyler, i en Noga de capità ajudant més tiuat que un ministre de la guerra futbolística.

En Dova per contrarrestar, diu que's farà un barret de paper i un sabre de fusta.

Que consti que aquesta vegada ens han enredat a nosaltres i tot.

Ens crèlem de bona fe que en Sami no jugaria més i que en Piera se'n faria l'estella.

Mira, pàvero!!

Qui en té la culpa? El manxaire!

Hi ha bullit a l'assemblea. Qui en té la culpa?: La Penya Esquerra.

Els «amateurs» agafen previsions. Qui en té la culpa?: La Penya Esquerra.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

En Sami i en Piera es rebelen. Qui en té la culpa?: La Penya Esquerra.

Ara només falta que La Penya Esquerra també tingui la culpa de l'arranjament.

L'Oliveres, penedit de l'influència malèfica que va portar al «Sans», ha promès solemnement anar a fer penitència a Pedralbes perquè la sombra d'en Riba no l'eclipsi i es vegi obligat a anar a jugar al planeta Marts.

Els «onze mil» sortiren del camp de Les Corts amoïnats i capcots per les exhibicions de l'Uriach i d'en Bruguera.

Si no arriben a recordar-se de què tenen un Platko, a hores d'ara els «onze mil» serien tres mil i pico.

Els jugadors del «Sans», després d'haver perdut amb l'«Europa», anaren a cercar a la Directiva per a què els felicités com de costum. Però la Directiva no aparegué enlloc.

Es féu fonedissa per no tenir de donar-los el pèsam.

Saben perquè es va desfer el «Pacte de Sans»?

Perquè l'Español» cada vegada que s'aprojava un article deia: *bien, bien, bien.*

De manera que el *bien realista* ha estat el causant de la desfeta del «pacte».

El «Júpiter» va guanyar a l'«Atlhètic» de Sabadell.

Als *jupiterinos, jupitenses, jupitanos i jupiteros*, la nostra més coral enhorabona.

En Blanco i en Surroca varen desillusionar a tothom. En Solà no va agradar i en Coma va fer patir del cor a la meitat dels socis.

Queda demostrat que lo més fluixet és la defensa.

...I amb en Sami, Sancho, Carulla, també es demostrà que lo més consistent és la línia de mitjos.

En Mr. Kirbi, l'entrenador de l'equip de l'«Europa», està que treu foc pels queixals; han començat els entrenaments i en Montes no compareix pel camp, perquè diu que la dutxa el faria tornar blanc.

I l'Olivella pensa que l'Alcoriza ja va prou bé per substituir a en Pancho Villa, i en Jaumandreu no haurà de preocupar-se dels gols de trasantó.

Ens preguntem si això de què a en Zamora li entressin tres gols els xicots de Sans, estava escrit en les condicions del «pacte».

L'«Español» ha inaugurat la seva «tournée» guanyant al «R. D. Coruña» per 3 a 0, i tots tres gols els ha fet en Zabala.

No és mal començament. Déu faci que duri.

Tots els exaltats que feren acte de presència al camp de la «Unió» creient que hi haurien

morts i ferits, varen entornar-se'n amb un pam de nas i la cua entre cames.

Això, val a dir-ho, ni els de Sans s'en saben avenir.

Es prevé a tots els socis de Barcelona, que tenien la intenció de fer una demostració de simpatia vers la Junta per l'exclusió

FONOGRAFS
DISCS DE TOTES CLASSES
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.
A. Peris
Pilotes, Jerseys, Pantalons, Genolleres, Turmelleres i Guants.
LA NACIONAL
CARRER DE SANTA ANNA, 21

sió d'en Sami i en Piera, que poden fer la mateixa demostració de simpatia per haver-los perdonat.

Això si dintre de dos minuts no els han fusellat o els hi han regalat una torre.

En aquesta secció fa dues setmanes feríem greument l'honorabilitat de l'Artisus i d'una altra persona mereixedora de tots els respectes.

Com que el que dèiem era per referències i l'autor podia mal fixar-se, ens plau fer constar que cap dels nostres redactors s'hi faria fort.

En Piera ha dit que *ojalá* vingués el professionalisme!

Que potser et sobren quartos, noi?

El campió d'Espanya del grup «B» jugarà contra el campió de Catalunya, els dies 7 i 8, pròxims a Terrassa.

Vostès no han vist en Surroca vestit de caloyó?

Doncs, afanyin-se, perquè no n'hi haurà per qui en voldrà.

Ens han assegurat baix paraula d'honor que en Surroca té còlic.

Cuando las barbas de tu vecino veas pelar...

L'hora del correu

Futbolero de debó.—Volem creure que és veritat el que'ns diu, com també que ho sigui el sentit del seu pseudònim; però abans voldríem assegurar-nos-en bé.

Joan de la Pruna.—No pot anar, francament.

Quimet Quim.—Moltes gràcies. Mirarem de complaure'l.

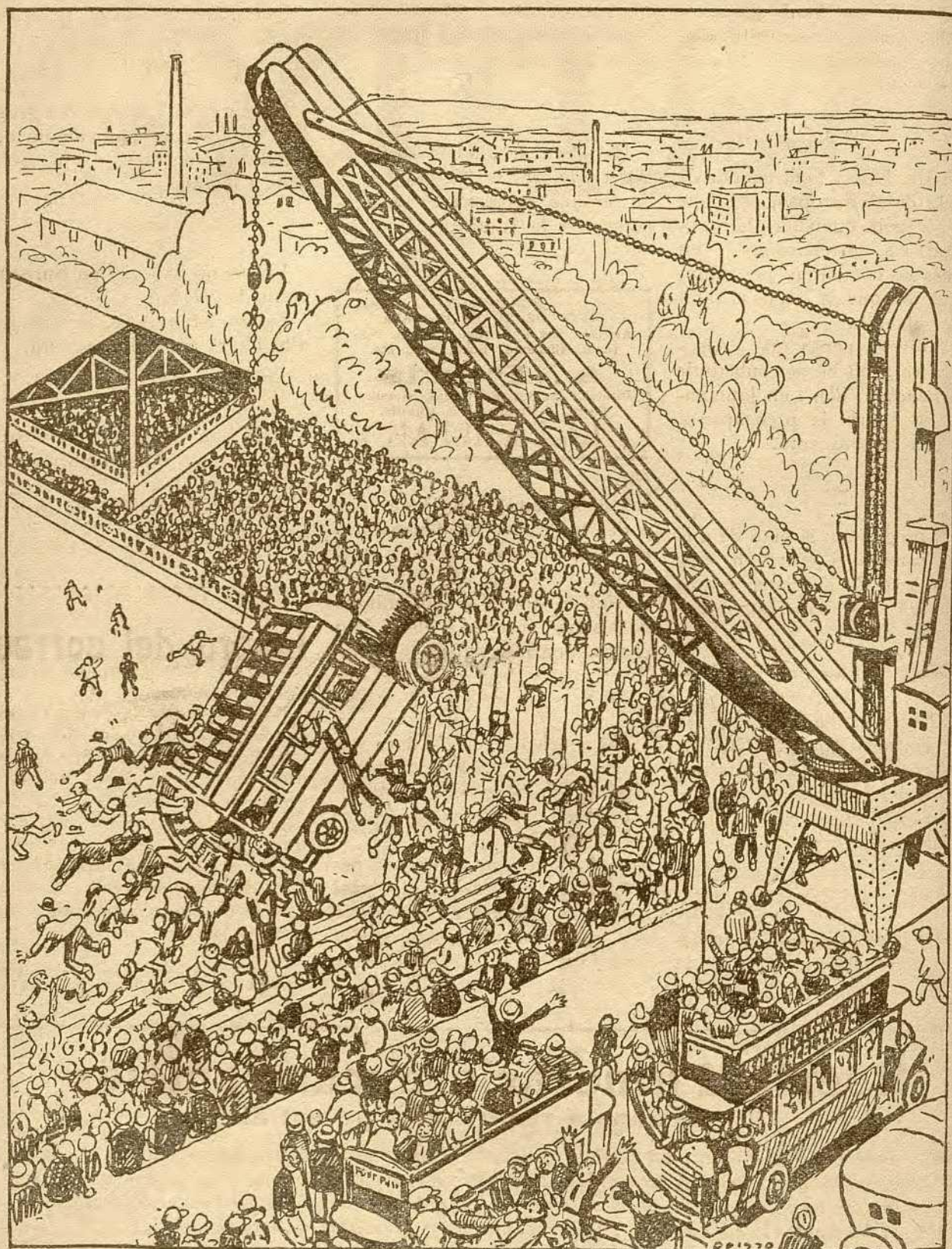
Rosset.—No miri tan prim, que perdria la vista!

OPORTUNISTA COSTA: BARCELONA, 46.—BARCELONA

Recull d'itineraris excursionistes (Excursions a realitzar en un sol dia)

Tots els que vulguin fer sortides d'Estiu, és precis que comprin aquest llibre, ja que cita llocs, bel·leses arqueològiques, preus del viatge i durada dels trossos que han de fer-se a peu. No porta el «menú», perquè això va a gust de l'excursionista.
¡Caminantes! ¡Peregrinos! ¡Excursionistes! ¡Alpinistas y baix-pi...nistes! : : :

De venda en totes les llibreries i en la nostra Administració

Nou sistema per a transportar al camp de Les Corts, la gentada que hi anirà els diumenges aquesta temporada.